

Х

- Колко учтив и възпитан робот!
- Така са го програмирали.
- Ти, Йолик, все ще намериш нещо, което да критикуваш.
- Аз не критикувам, а само казвам.
- Този път не си признаваш.
- Нямам още за себе си мнение, че съм много великодушен.
- Да не би да искаш да ти го кажа?
- Не е нужно.
- Добре. Сега да видим къде ще напълним резервоарите си.
- Ама че хубаво го каза!
- Малко по-оригинално да бъде. Ще попитаме нашия приятел от телевизора.
- Да, права си.
- Тогава, хайде да слезем долу.
- Но, все пак, трябваше да питаме нашия робот.
- Стесняваш се да говориш с човека от телевизора?
- Не, ами не ми е удобно.
- Все едно! Аз ще говоря с него.
- И гледай пак по същия начин, както сутринта.
- Не се безпокой! Включи телевизора.
- Обяд ли ще желаете? – заговори човекът отсреща, сякаш му бяха казали. – В кухнята има едно табло. Натиснете третото копче отляво надясно на първия ред. Приятен обяд.
- Благодаря, много сте любезен и предвидлив! – извика Милена, но образът беше изчезнал. – Ха! Учудваща предвидливост.

- Да не би да има подслушвателна уредба?
- Ама че си глупчо!
- Кой знае! Щом са толкова предвидливи.
- Няма какво много да умуваме, ами я по-добре да видим таблото в кухнята.
- Кухнята – също автоматизирана. Много стана.
- Да не би да искаш да ти готвя аз?
- Не съм казал такова нещо.
- То... това копче... много трудно се натиска!
- Чакай, аз ще го натисна. Готово!
- Леле! Какво стана?!
- Какъв автомат! Сега сигурно ще ни закара в ресторанта.
- Спря! Хайде да седнем на масата. О-о! Някакъв робот идва!